

[Niels Pedersen.]

stigninger, og ligeledes ønsker man, at håndværkere, arkitekter, ingeniører, sagførere og bygherrer ikke længere må beregne avancen på grundlag af det, som det færdige byggeri har kostet, men skal regne efter det, der var forudberegnet. Jeg har tidligere her fra tingets talerstol omtalt, at alle disse forhold var med til at fordyre byggeriet, så det skal jeg ikke komme nærmere ind på, men efter den socialdemokratiske gruppes plan ønsker man også her priskontrol med producenter og forhandlere af byggematerialer. Alt dette betyder mere statsregereri og mere statskontrol, det betyder dyrere produktion, og jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Lorentzen i, at dette måske vil føre os ud i økonomisk uføre, som vi ikke skulle komme ud i. For hvem skal betale alt det? Det har vi ikke hørt noget om endnu.

Min gruppe kan ikke være med til en sådan udvidelse af planøkonomien og statsregereriet, og vi må derfor gå imod de to foreliggende lovforslag.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Lorentzen gjorde opmærksom på, at vi i år allerede havde haft to debatter om boligspørgsmålet. Han kunne faktisk være gået noget videre. Han kunne have sagt, at vi i denne samling forud for denne debat har haft fire debatter om boligproblemer, idet der jo også under finanslovens behandling og ved forespørgslen angående lettere byggeri har været bolig- og byggedebat her på rigsdagen. Hver gang er det af debatten fremgået, at der måtte træffes ekstraordinære foranstaltninger, hvis man skulle nå op på en større tilgang af boliger end den, det tegnede til, en tilgang af boliger, som tilfredsstiller det behov, der er for boliger og forøvrigt også for beskæftigelse.

Derfor er det noget sent, når de ærede forslagsstillere den 18. april møder med deres forslag. Man må spørge sig selv, om de virkelig har tænkt sig, at deres forslag skulle få nogen indflydelse på boligbyggeriet i dette år. Sommerbyggeriet vil det næppe få nogen indflydelse på, selvom det skulle blive vedtaget. Nu fremgår det af debatten, at når forslagsstillerne er mødt med forslag her i folketinget, skyldes det drøftelserne i udvalget, hvor man har bedt de ærede forslagsstillere om at møde frem med deres tanker i forslagsform. Det er naturligvis et reelt ønske, og det er ikke mere, end hvad man med billighed kan forlange i et udvalg, men man spørger sig selv, om det kan fremme sagens gang, at det forslag skal

anmeldes her i folketinget den 18. april og behandles den 24. april og så senere naturligvis indgå i udvalgets forhandlinger. Hvis man virkelig har ønske om, at der skal foretages noget, at drøftelserne skal fremmes, havde det været mere naturligt, om forslaget i al stilhed var blevet afleveret i udvalget. Offentligheden ved jo så udmærket, hvilke planer forslagsstillerne har angående boligbyggeriet og angående ekstra tilskud; det er den jo blevet gjort bekendt med gennem den deklaration, der på bombastisk vis offentliggjordes i begyndelsen af marts måned. Man har derfor en fæl anelse om, at det ikke just er boligbyggeriet, men derimod diskussionen om boligbyggeriet, man ønsker at holde i live, og at dette forslag skal bruges til at vifte med foran offentligheden i de kommende sommermåneder, måske for at varme situationen op til en kommende valgkamp, som jeg hører visse stemmer tale om skal finde sted i efteråret. Det er naturligvis en af grundene til, at vi får forslaget til behandling på dette sene tidspunkt.

Løvrigt er selve forslaget udtryk for, at der ikke er nok anmodninger om lån til boligbyggeri, og at der også ude i befolkningen er en almindelig erkendelse af, at de foranstaltninger, der er hjemlet i boligstøtteloven, selv med de ændringer, der er indført efter ministerens forslag ved forrige finansårs afslutning, ikke er tilstrækkelige til at sikre det byggeri, som anses for nødvendigt. Det er altså udtryk for, at der må træffes ekstraordinære foranstaltninger, udtryk for, at der er en forståelse deraf, jeg vil også sige et udbredt ønske om, at der nu træffes sådanne foranstaltninger.

Det er klart, at når man har et omkostningsniveau som det, der findes i øjeblikket, er man ikke i stand til at fremstille lejligheder til en leje, som almindelige mennesker er i stand til at betale, og derfor er det aktuelt, at man foretager indgreb. Der er naturligvis forskellige områder, hvorpå sådanne indgreb kan foretages. Det mest naturlige ville være, at man skred til en kontrol med avancerne såvel på fremstilling af byggematerialer som på handel med byggematerialer og ved opførelse af bygninger. Det er slet ikke så lidt, der kan indvindes på dette felt, hvis man vil lade en sådan kontrol ledsage af en nedskæring af avancerne. Der er ofte nok fra denne talerstol givet udtryk for, at avancerne er for høje, og at de bør bringes ned. Det, man har anbefalet som middel, er en skrap og hårdhændet konkurrence, men ellers viger man tilbage for at foretage foranstaltninger, som virkelig